

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Mgr. L. H.**
sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 15. 9. 2020, č. j. MZDR 38623/2020-3/PRO,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 15. 9. 2020, č. j. MZDR 38623/2020-3/PRO **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra zdravotnictví, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2020, č. j. MZDR 30354/2020-6/MIN/KAN (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) částečně odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí
 - 1) smluv k nákupu testů používaných k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby, které uzavřel žalovaný,
 - 2) certifikátu výrobku (testu) pořízeného žalovaným, prokazujícího možnost používání tohoto testu na území Evropské unie případně České republiky, a to k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby,v rozsahu označení a podpisu osob, které vystavily jednotlivé certifikáty.

II. Napadené rozhodnutí

3. Ministr zdravotnictví v napadeném rozhodnutí zrekapituloval obsah žalobcovy žádosti, dosavadní průběh řízení, výrok prvostupňového rozhodnutí a shrnul rozkladové námitky žalobce.
4. Ministr zdravotnictví uvedl, že žalobce v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že na údaje, jejichž poskytnutí bylo žalobci odmítnuto, nespadá výlučka uvedená v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Osoby, které certifikáty vystavovaly, jednaly v rámci svého zaměstnání, nejedná se tedy o projev osobní povahy. Byl tak naplněn důvod zpracovávat, a tedy i poskytovat osobní údaje uvedených osob, neboť zcela jistě v rámci předsmulvních jednání byl tento údaj ze strany dodavatele testů žalovaným požadován. Žalovaný proto byl povinen žalobci tyto údaje poskytnout, neboť je zpracovával v souladu s čl. 6 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (dále jen „GDPR“) a § 5 odst. 2 písm. b) a písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. V případě, že zákonná definice zpracování osobních údajů nedopadá na vyloučené údaje, žalovaný zcela jistě uzavřel smlouvu s oprávněným subjektem údajů, aby je mohl zpracovávat pro účely, které jsou předmětem smlouvy, a certifikáty jsou zcela jistě součástí plnění. Podpis a jméno osoby nejsou osobním údajem, neboť nevedou k identifikaci jakékoliv osoby. Účel ochrany osobních údajů také nedopadá na úřední činnost osoby a vystavení certifikátu má prvky veřejnoprávního opatření. Žádnou z rozkladových námitek uplatněných žalobcem ministr zdravotnictví neshledal důvodnou.
5. Ministr zdravotnictví se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem žalovaného, uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí, že se v případě jména a příjmení osob vystavujících certifikáty a jejich podpisu jedná o osobní údaje ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je lze podřadit pod definici osobních údajů dle čl. 4 odst. 1 GDPR. Kombinace jména, příjmení, podpisu a údajů o právnické osobě, za

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

kteřou tyto fyzické osoby jednaly, by totiž vedla k jejich identifikaci, proto se zcela jistě jedná o osobní údaj ve smyslu čl. 4 odst. 1 GDPR. Dále ministr zdravotnictví uvedl, že namítá-li žalobce, že se v případě těchto informací nejedná o projev osobní povahy, pojem projev osobní povahy nelze ztotožňovat s pojmem osobní údaj. Osobním údajem dle definice uvedené v čl. 4 GDPR jsou veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, což je zajisté také údaj v podobě jména, příjmení a podpisu. Žalobce navíc požadoval poskytnutí osobních údajů fyzické osoby, která zastupovala právnickou osobu, která vydala certifikát. Tuto situaci je potřeba odlišovat od situace, kdy konkrétní fyzická osoba jedná v rámci své podnikatelské činnosti. V takovém případě by zpravidla nebylo možné aplikovat ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož by právo na informace převážilo zájem na ochraně osobních údajů. Ministr zdravotnictví dále uvedl, že nelze rovněž hovořit o tom, že v případě vystavení certifikátu jednala příslušná osoba v postavení úřední osoby. Ze všech těchto důvodů proto podle ministra zdravotnictví v daném případě převážil zájem na ochraně osobních údajů těchto osob nad žalobcovým právem na informace. Anonymizací osobních údajů bylo dosaženo cíle žalobce, kterému byly poskytnuty požadované certifikáty, a má informaci o tom, která společnost certifikát vystavila. Ministr zdravotnictví rovněž neshledal poskytnutí žalobcem požadovaných údajů jako nezbytné s ohledem na plnění povinností vyplývajících z § 5 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“).

6. Ministr zdravotnictví v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že co se týče žalobcovy námítky, že je v daném případě byl naplněn důvod zpracovávat, a tedy i poskytovat žalobcem požadované osobní údaje osob, podle čl. 6 GDPR lze osobní údaje zpracovávat, a tedy i poskytovat třetím osobám výlučně pouze ze zákonných důvodů a s ohledem na účel zpracování. Žalovaný nemá od příslušných subjektů souhlas s předáním jiné osobě a pro poskytnutí osobních údajů nejsou splněny ani další podmínky stanovené v čl. 6 odst. 1 GDPR. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že pokud povinný subjekt zpracovává určité osobní údaje, je povinen je automaticky i poskytovat. V takovémto případě by § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím byl ve vztahu k osobním údajům obsoletní, jelikož by povinné subjekty musely vždy poskytnout veškeré údaje o určité osobě, pokud je zpracovávají. Jak vyplývá z čl. 5 odst. 1 GDPR osobní údaje mohou být shromažďovány pouze pro určité a legitimní účely a nesmějí být zpracovány neslučitelným způsobem s těmito účely. Osobní údaje tedy mohou být zpracovávány pro různé účely, přičemž ke každému z nich je potřeba právní důvod tohoto zpracování.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval výrok napadeného rozhodnutí a uplatnil následující námítky.
8. Ministr zdravotnictví v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobcem požadované informace nemohly být žalobci poskytnuty, neboť kombinace jména, příjmení, podpisu fyzické osoby a údajů o právnické osobě, za kterou tato fyzická osoba jednala, by vedla k identifikaci této fyzické osoby a jedná se tak o osobní údaj ve smyslu čl. 4 odst. 1 GDPR. Ministr zdravotnictví však při svých úvahách patrně přehlédl čl. 14 preambule GDPR, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Toto nařízení se nevztahuje na zpracování osobních údajů právnických osob, a zejména podniků vytvořených jako právnické osoby, včetně názvu, právní formy a kontaktních údajů právnické osoby.*“ Osobním údajem právnické osoby je nepochybně i údaj o tom, kdo je oprávněn jednat za jejího generálního ředitele, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zástupce generálního ředitele (v tomto případě Vice General Manager). Tvrzení ministra zdravotnictví, že fyzickou osobu Vice General Manager lze identifikovat podle jeho jména, příjmení a podpisu, je sice logické, avšak ministroví zdravotnictví unikl cíl ochrany osobních údajů podle GDPR. Tímto cílem je nezasahovat do soukromého a rodinného života fyzických osob bez oprávněného zájmu. Je si tedy třeba položit si otázku, zda poskytnutí informace o tom, že konkrétní osoba je zástupcem generálního ředitele farmaceutické společnosti, může nějak zasáhnout do soukromého a rodinného života této osoby. Žalobce je přesvědčen, že zcela určitě nikoli, neboť sama o sobě tato informace nemá žádnou vypovídající hodnotu o soukromém a rodinném životě konkrétní osoby.

9. Tvrzení ministra zdravotnictví, že podpis zástupce generálního ředitele (Vice General Manager) na certifikátu testu je projevem osobní povahy je pak nutno zcela odmítnout, neboť tato osoba nejednala ze sebe, ale za společnost. Jednala tedy za právnickou osobu, která vystavila konkrétní certifikát k označenému testu výrobku. Certifikát testu je přitom označen značkou CE podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ze dne 9. 7. 2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93 (dále jen „nařízení č. 765/2008“). To znamená, že konkrétní certifikát testu osvědčuje bezpečnost výrobku dodávaného na trh Evropské unie a dodržení harmonizačních předpisů Evropské unie. V daném případě se tudíž podle žalobce jedná o bezpečí a zdraví osob, a proto musí být najisto postaveno, že certifikát byl vydán k výrobku, který oprávněně nese označení CE. Jedná se o záruku bezpečnosti zdravotnického materiálu, který může mít přímo vliv na život a zdraví osob, neboť se používá při testování.
10. Podle žalobce tak ministr zdravotnictví založil napadené rozhodnutí na nesprávné aplikaci GDPR a opomněl aplikovat nařízení č. 765/2008.
11. Dále žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV ÚS 3208/16, v němž Ústavní soud mimo jiné uvedl, že *„povinností podle zákona se nelze bez dalšího zprostit odkazem na obsah smlouvy, na jejímž základě byla informace získána - jinými slovy, povinné subjekty musí smluvní dokumentaci se třetími osobami koncipovat tak, aby pokrývala jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím“* a v této souvislosti dodal, že žalovaný ani ministr zdravotnictví neprovedli ve svých rozhodnutích test proporcionality a nezabývali se kolizí čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Také z tohoto důvodu jsou proto podle žalobce prvostupňové i napadené rozhodnutí nezákonná.
12. Podle žalobce si žalovaný ani ministr zdravotnictví patrně neuvědomili, že dle čl. 2 preambule k GDPR: *„Cílem tohoto nařízení je přispět k dotvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva a hospodářské unie, k hospodářskému a sociálnímu pokroku, k posílení a sblížení ekonomik v rámci vnitřního trhu a k dobrým životním podmínkám fyzických osob.“* Tedy zamezit tomu, aby nebyl vytvořen v Evropské unii prostor nesvobody, nebezpečnosti a bezpráví na základě pochybně certifikovaných výrobků ohrožujících tyto hodnoty. Přitom právě bez možnosti ověření pravosti a správnosti certifikátu výrobku, je důvěra v takový výrobek uváděný na trh Evropské unie velmi oslabena.
13. Dále žalobce uvedl, že žalovaný stejně jako ministr zdravotnictví zvolili pro svá rozhodnutí obecný paušalizující přístup, v důsledku čehož jednaly označené správní orgány v rozporu se závěry vyplývajících z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

14. Žalovaný stejně jako ministr zdravotnictví také porušili žalobcova procesní práva, neboť mu před vydáním svých rozhodnutí neumožnili seznámit se s podklady pro jejich vydání. Tyto podklady přitom pocházely z vlastní úřední činnosti žalovaného, který je měl nepochybně k dispozici při sjednávání smluv s dodavateli testů.
15. Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí trpí nezákonností také z toho důvodu, že zcela účelovým výkladem rozhodných skutečností a právních předpisů bylo překlenuto porušení právních předpisů ze strany žalovaného, který rozhodoval v prvním stupni. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné rovněž z toho důvodu, že v důsledku odepření žalobcových procesních práv bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, bylo rovněž porušeno žalobcovo právo na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí a právo na přístup k nestrannému orgánu, který by žalobcovu věc rozhodl podle zákona.
16. V závěru podané žaloby žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení zrušujícího rozsudku vydal žalobci certifikáty se všemi údaji, tedy obsahující i jméno a podpis osoby, která certifikát vyhotovila.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V úvodu svého vyjádření žalovaný nejprve shrnul skutkový stav věci a průběh správního řízení před žalovaným a ministrem zdravotnictví.
18. K námitce žalobce, že přehlédl čl. 14 preambule GDPR a že mu uniká cíl ochrany osobních údajů dle tohoto nařízení, žalovaný uvedl, že v případě žalobcem požadovaných informací se nejedná o osobní údaj týkající se právnické osoby, ale o osobní údaje (jméno, příjmení a podpis) konkrétní fyzické osoby. Žalovaný nemá od těchto subjektů souhlas s předáním jejich osobních údajů jiné osobě a ani nejsou splněny další podmínky stanovené v čl. 6 odst. 1 GDPR, což bylo zákonným důvodem pro částečné odmítnutí žalobcovy žádosti v souladu s § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný má za to, že tímto rozhodnutím současně žalobci nijak neomezil obsah poskytované informace, jelikož mu byly poskytnuty požadované certifikáty a včetně informace o tom, která společnost je vystavila.
19. K námitce žalobce, že podpis zástupce generálního ředitele na certifikátu není projevem osobní povahy, neboť tato osoba jednala za právnickou osobu a ne za sebe, žalovaný uvedl, že on ani ministr zdravotnictví ve svých rozhodnutích netvrdili, že tento podpis je projevem osobní povahy. V napadeném rozhodnutí pouze ministr zdravotnictví reagoval na žalobcovu rozkladovou námitku, že v případě podpisu se nejedná o projev osobní povahy, a to tak, že v něm uvedl, že pojem projev osobní povahy není totožný s pojmem osobní údaje. Žalobcova žádost však byla částečně odmítnuta s odkazem na ochranu osobních údajů, ne na ochranu projevů osobní povahy.
20. K námitce žalobce, že přehlédl, že certifikát testu je označen značkou CE podle nařízení č. 765/2008 a toto nařízení opomněl při svém rozhodování aplikovat, žalovaný uvedl, že tuto námitku považuje za irelevantní. Žalobcova žádost byla částečně odmítnuta, v té části, která se týkala osobních údajů, na jejichž ochranu dopadá GDPR a zákon o zpracování osobních údajů, nikoliv nařízení č. 765/2008.
21. K odkazu žalobce na závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 3208/16, že povinností dle zákona o svobodném přístupu k informacím se nelze bez dalšího zprostit odkazem na obsah smlouvy, na jejímž základě byla informace získána, žalovaný uvedl, že

tyto závěry se týkají odlišné situace. Žalobce ve své žádosti o informace specifikoval, že požaduje poskytnutí certifikátů. Žalovaný při vyřizování žádosti neodkázal žalobce pouze na jejich obsah, ale právě naopak mu požadované certifikáty poskytl. Pouze u nich začernil osobní údaje osoby certifikát vystavující.

22. K námitce žalobce, že při rozhodování o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací nebyl proveden test proporcionality a nebyla posouzena kolize čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že v daném případě nebylo možno podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím požadované údaje poskytnout, neboť GDPR i zákon o zpracování osobních údajů jejich poskytnutí neumožňuje. Ministr zdravotnictví navíc ve svém rozhodnutí uvedl, že anonymizací osobních údajů bylo dosaženo cíle žalobce, kterému byly poskytnuty požadované certifikáty a má informaci o tom, která společnost certifikát vystavila.
23. K námitce žalobce, že přehlédl čl. 2 GDPR, dle něhož má nařízení zabránit tomu, aby byl vytvořen v Evropské unii prostor nesvobody, nebezpečnosti a bezpráví v důsledku uvedení pochybně certifikovaných výrobků na vnitřní trh, žalovaný uvedl, že účelem GDPR je pouze a jen ochrana osobních údajů a stanovení společných pravidel a zásad s jejich nakládáním. Účelem GDPR není, jak se domnívá žalobce, ověření pravosti a správnosti certifikátů a zamezení vytvoření prostoru nesvobody, nebezpečnosti a bezpráví na základě pochybně certifikovaných výrobků.
24. K námitce žalobce, že žalovaný stejně jako ministr zdravotnictví zvolili pro svá rozhodnutí obecný paušalizující přístup a postupovali tak v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, žalovaný uvedl, že rozhodně se nedá hovořit o tom, že takovým způsobem postupovali. O takový postup by se jednalo, pokud by žalobci bylo zcela odmítnuto poskytnutí požadovaných certifikátů. Žalobci však certifikáty poskytnuty byly, pouze v nich byly začerněny osobní údaje. Žalobcem odkazovaný náleze Ústavního soudu se navíc týká naprosto odlišné situace, kdy Ústavní soud zrušil část ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím z toho důvodu, že obsahovalo absolutní paušální zákaz poskytovat na základě žádosti podle tohoto zákona nepravomocné rozsudky. Sám Ústavní soud však uvedl, že § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je jedním z příkladů, kdy norma naplňuje a garantuje požadavek minimalizace zásahu do základního práva či svobody, neboť toto ustanovení paušálně neodmítá poskytnutí informace s odkazem na ochranu osobních údajů, ale uvádí, že se tyto informace poskytnou jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
25. K námitce žalobce, že v řízení byla porušena jeho procesní práva, jelikož mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že předmětem řízení byla žádost o poskytnutí informací. Zákon o svobodném přístupu k informacím nepředpokládá, že by byl žadatel seznamován s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť podkladem pro rozhodnutí o žádosti o informace zpravidla vždy je právě toliko požadovaná informace. Seznamování účastníků řízení s takovým podkladem pro rozhodnutí by popřelo smysl právní úpravy práva na informace, neboť aplikace takového procesního postupu by znamenala, že účastník s požadovanou informací bude povinně seznámen dříve, než bude rozhodnuto, zda mu taková informace vůbec poskytnuta být může. Z ustanovení § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá omezené použití správního řádu, přičemž ten se použije v zásadě až na vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo na odvolací přezkum. V průběhu rozkladového řízení však žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí pořizovány nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

26. K námitce žalobce týkající se účelového výkladu rozhodných skutečností a nezákonnosti vydaných rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce v podané žádosti uvedl, že požaduje poskytnout certifikáty výrobku a tyto certifikáty mu byly poskytnuty. Z důvodu ochrany osobních údajů pak byly začerněny osobní údaje osoby, která certifikát vystavila, protože poskytnutím těchto údajů by se žalovaný dopustil porušení GDPR. Dále žalovaný uvedl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí obsahují veškeré zákonem stanovené náležitosti, důvody výroku rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení výkladu právních předpisů a rovněž v nich byly vypořádány všechny námitky uplatněné žalobcem.
27. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, právo na řádné odůvodnění rozhodnutí a právo na přístup k nestrannému orgánu, který věc rozhodne podle zákona, žalovaný uvedl, že žádná procesní práva žalobce porušena nebyla, rozhodnutí byla řádně odůvodněna a rozhodováno bylo nestranně a orgánem, který k tomu byl povolán.

V. Další vyjádření žalobce a žalovaného

28. Žalobce na vyjádření žalovaného reagovala replikou ze dne 15. 12. 2020, v níž uvedl, že tvrzení žalovaného o tom, že osobním údajem fyzické osoby jednající za právnickou osobu, je její jméno, příjmení a podpis, je absolutním překrucováním jednání vůči třetím osobám. Je naopak důvodné odhalit její identitu, neboť patrně způsobila omyl na straně žalovaného a je třeba, aby se každý dozvěděl o osobě, která neoprávněně připojila své jméno a podpis na osvědčení o certifikaci k výrobku, čímž vystavila neurčitý počet osob nebezpečí újmy na životu a zdraví.
29. Dále žalobce uvedl, že žalovaný zaměňuje pojmy osobní údaj a projev osobní povahy. Je vyloučeno, aby podpis byl osobním údajem, neboť nijak neidentifikuje jeho tvůrce. Z připojeného podpisu nelze dovodit žádných osobních poměrů osoby, která jej učinila. Jméno, příjmení a podpis nemohou nikdy zasáhnout do soukromí osoby, pokud jedná za jiného. Příslušná fyzická osoba jednala v rámci svého povolání či profese a není proto možné, aby byla vyloučena odpovědnost konkrétní právnické osoby, jen z toho důvodu, že nebude možné ověřit identitu a projev osoby jednající jejím jménem.
30. Žalobce dále uvedl, že jeho námitka, že žalovaný přehlédl, že certifikát testu je označen značkou CE podle nařízení č. 765/2008 a toto nařízení opomněl při svém rozhodování aplikovat je naprosto relevantní, neboť žalobce zjistil, že některé z testů neměly příslušné certifikáty. Z toho, jak žalovaný přistoupil k vyřízení žalobcovy žádosti, tak nelze vyloučit, že žalovaný uvedl do oběhu testy bez certifikace a nyní hodlá svým postupem, kdy žalobci odmítl poskytnout požadované informace, zakrýt svou protiprávní činnost.
31. Dále žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného, že nebyly pořizovány žádné podklady pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o rozkladu, může být pravdivé. Avšak z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého skutkového stavu ministr zdravotnictví vycházel, a tedy existuje možnost, že existují podklady, které nebyly žalobci předloženy. Podle žalobce je nesprávné také tvrzení žalovaného, že v odvolacím řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím nelze aplikovat ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť na použití správního řádu v tomto řízení odkazuje § 180 odst. 1 správního řádu. Bez ohledu na to se pak v tomto řízení aplikuje § 4 odst. 4 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen umožnit dotčeným osobám, uplatňování jejich práv, a to včetně možnosti seznámit se skutkovým stavem zjištěným správním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

32. V závěru repliky žalobce zdůraznil, že požadoval poskytnout certifikát výrobku. Žalovaný mu však zpřístupnil pouze obsah certifikátu, neboť certifikát bez uvedení jména osoby, která jej vystavila a jejího podpisu, je pouze listinou bez jakékoli vážnosti. Především ale jakákoli certifikační společnost vždy má povinnost osvědčit rozhodné skutečnosti, a to na základě dotazu příjemce certifikátu nebo osoby, která si chce ověřit jeho pravost. Je proto naprosto nepředstavitelné, aby certifikační společnost tajila způsob vydání certifikátu s tím, že jej nelze použít vůči třetím osobám z důvodu ochrany osobních údajů. Na základě uvedeného výkladu by pak přestala jakákoli certifikace dávat smysl a každý mohl vytavit certifikát bez odpovědnosti.
33. V podání ze dne 22. 1. 2021 žalobce poukázal na skutečnost, že mu žalovaný jako přílohu sdělení ze dne 21. 1. 2021, č. j. MZDR 56830/2020-10/MIN/KAN poskytl certifikáty, které obsahovaly i jméno, příjmení a podpis osoby, která je vystavila.
34. Žalovaný se k replice žalobce vyjádřil podáním ze dne 27. 9. 2022. Žalovaný zopakoval, že podpis jednatelky osoby je osobním údajem, neboť je jeho prostřednictvím je možné přímo nebo nepřímo identifikovat fyzickou osobu. Podstatou osobního údaje je jeho spojitost s fyzickou osobou, což bezesporu je údaj o jménu a příjmení této fyzické osoby a její podpis, bez ohledu na to, zda jedná za právnickou osobu. Žalovaný dále znovu uvedl, že pro posouzení otázky, zda měly být žalobci poskytnuty certifikáty včetně osobních údajů, byla relevantní ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, GDPR a zákon o zpracování osobních údajů. Právní úprava, která se týká vydávání certifikátů, je irrelevantní. Žalobce požadoval poskytnutí certifikátů a jejich kopie také obdržel. Dále žalovaný zopakoval, že v průběhu rozkladového řízení nebyly pořizovány žádné podklady pro vydání rozhodnutí a zákon o svobodném přístupu k informacím nepředpokládá, že by žadatel byl seznamován s poklady pro vydání rozhodnutí v řízení na prvním stupni, když podkladem pro jeho vydání je zpravidla vždy právě požadovaná informace. V této souvislosti žalovaný opět odkázal na § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanovuje rozsah použití správního řádu při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a z něhož tak vyplývá nemožnost aplikace § 180 správního řádu, na který poukazoval žalobce.
35. Žalobce se k podání žalovaného vyjádřil v podání ze dne 10. 10. 2022, v němž setrval na své dosavadní argumentaci a dále rozsáhle polemizoval s argumentací žalovaného. Žalovaný na žalobcovo podání reagoval podáním ze dne 3. 11. 2022, v němž reagoval pouze na žalobcovo námitku, že součástí pokladů pro vydání rozhodnutí musel být alespoň návrh rozkladové komise. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. října 2004, č. j. 2 A 11/2002 - 227, v němž tento soud vyslovil závěr, že návrh rozkladové komise není nelze považovat za podklad pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se k tomuto podání vyjádřil podáním ze dne 9. 11. 2022, v němž uvedl, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 A 11/2002 - 227 nelze v daném případě aplikovat, neboť se nevztahují ke stávající právní úpravě správního řízení.
36. Žalobce ani žalovaný se již ve věci dále nevyjádřili.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě městský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. b), c) ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání.

38. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť soud shledal, že veškeré listiny potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117).
39. Soud proto neprováděl žalobcem navržené důkazy výsledkem osob sjednávajících za žalovaného koupi testů podle smlouvy označené PRELIMINARY ORDER 10/TEST/MZ-PRO/2020, informací předloženou žalovanému společností Shenzhen Eaglet Supply Chain Management Co, Ltd., Room 8B-1,8/F, Jinfeng Bulding Block a, Shangbu, CHINA ke smlouvě označené PRELIMINARY ORDER 10/TEST/MZ-PRO/2020, přípisem ministra zdravotnictví ze dne 11. 3. 2020 zahraničnímu dodavateli testů včetně textu smlouvy ani sdělením žalovaného ze dne 26. 11. 2020, č. j. MZDR 50114/2020-4/MIN/KAN, neboť provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné. Soud rovněž neprováděl žalobcem navržené důkazy napadeným rozhodnutím, dokladem o doručení napadeného rozhodnutí žalobci, certifikáty testů poskytnutých žalobci žalovaným dne 30. 7. 2020 (4 žalobcem vybrané příklady), neboť se právě jedná o listiny založené ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí.
40. Žaloba je důvodná.
41. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
42. Prostřednictvím žádosti ze dne 23. 7. 2020 žalobce požádal žalovaného o poskytnutí následujících informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím:
 - a) *„Smlouvy k nákupu testů používaných k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby, které uzavřel povinný subjekt.“*
 - b) *„Certifikát výrobku (testu) pořízeného povinným subjektem, prokazující možnost používání tohoto testu na území Evropské unie případně České republiky, a to k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby.“*
43. Žalovaný žádost vyřídil sdělením ze dne 29. 7. 2020, č. j. MZDR 30354/2020-3/MIN/KAN. K informacím požadovaným žalobcem pod písmenem a) žádosti sdělil, že veškeré smlouvy k nákupu testů uzavřené žalovaným jsou zveřejněny v registru smluv a lze je vyhledat prostřednictvím internetových odkazů uvedených ve sdělení č. j. MZDR 30354/2020-3/MIN/KAN. K informacím požadovaným žalobcem pod písmenem b) žádosti žalovaný uvedl, že certifikáty testů pořízených žalovaným prokazujících možnost použití na území Evropské unie případně České republiky, zasílá žalobci jako přílohu sdělení č. j. MZDR 30354/2020-3/MIN/KAN.
44. Jako přílohy sdělení č. j. MZDR 30354/2020-3/MIN/KAN žalovaný zaslal žalobci:

2 x Prohlášení o shodě výrobce Hangzhou Testsea Biotechnology Co., Ltd., týkající se výrobku *SARS-CoV2 (COVID-19) IgG/IgM Test Cassette (Whole Blood/Serum/Plasma)*,

Prohlášení o shodě výrobce Safecare Biotech (Hangzhou) Co., Ltd., týkající se výrobku *COVID-19 IgG/IgM Rapid Test Kit (Whole Blood/serum/plasma) Cassette (NCO-4022)*,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Prohlášení o shodě výrobce InTec PRODUCTS, INC., týkající se výrobků *Rapid SARS-CoV-2 Antibody (IgG/IgM) Test Kit* a *Rapid SARS-CoV-2 Antibody Test Kit*,

2 x Prohlášení o shodě výrobce Biopanda Reagents Ltd., týkající se výrobku *COVID-19 Rapid Test Kit (RAPG-COV)*,

2 x Prohlášení o shodě výrobce BEIJING WANTAI BIOLOGICAL PHARMACY ENTERPRISE CO. LTD., týkající se výrobků *Wantai SARS-CoV-2 Ab ELISA Kit*, *Wantai SARS-CoV-2 IgM ELISA Kit*, *Wantai SARS-CoV-2 RT-PCR ELISA Kit* a *Wantai SARS-CoV-2 Ab Rapid Test Kit*,

Prohlášení o shodě výrobce Shanghai Zj Bio-Tech Co., Ltd., týkající se výrobku *Novel Coronavirus (2019-nCov) Real Time Multiplex RT-PCR Kit (Detection for 3 Genes)*,

deklarující, že v prohlášeních uvedené výrobky splňují požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/79/ES ze dne 27. 10. 1998 o diagnostických zdravotnických prostředcích in vitro (dále jen „směrnice 98/79/ES“),

Osvědčení o notifikaci in vitro diagnostického zdravotnického prostředku výrobce Shanghai Zj Bio-Tech Co., Ltd., vystavené Obelis s. a.,

Certifikát systému managementu kvality výrobce Hangzhou Testsea Biotechnology Co., Ltd., vystavený TÜV SÜD Product Service GmbH,

Certifikát systému managementu kvality výrobce Zhuhai Livzon Diagnostic Inc., vystavený TÜV SÜD Product Service GmbH.

Ve všech těchto listinách poskytnutých žalobci byl anonymizován (začerněn) podpis osoby, listinu vystavila a s výjimkou prohlášení o shodě výrobce Shanghai Zj Bio-Tech Co., Ltd. také její jméno.

45. Proti postupu žalovaného při vyřizování žádosti ze dne 23. 7. 2020 podal žalobce stížnost ze dne 7. 8. 2020, v níž namítal, že žalovaný anonymizoval (znečitelnil) u každého certifikátu jméno a podpis osoby, která jej vystavila, aniž by v této části rozhodl o odmítnutí poskytnutí informace žalobci.
46. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný žalobcovu žádost částečně odmítl, a to v rozsahu označení a podpisu osob, které vystavily jednotlivé certifikáty, neboť dospěl k závěru, že se jedná o osobní údaje ve smyslu čl. 6 GDPR a jejich poskytnutí žalobci by bylo v rozporu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.
47. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad ze dne 25. 8. 2020. V rozkladu žalobce namítal, že na informace, které žalovaný odmítl žalobci poskytnout, se § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje, neboť osoby, které vystavily jednotlivé certifikáty, jednaly v rámci svého povolání při plnění smlouvy, jejímž předmětem byl prodej testů žalovanému. Proto se nejedná o projev osobní povahy, ale plnění povinností při pracovní činnosti. Dále žalobce namítal, že u žalovaného je dán důvod ke zpracování osobních údajů osob vystavujících jednotlivé certifikáty, a to podle čl. 6 GDPR a § 5 odst. 2 písm. b) a e) zákona o ochraně osobních údajů a je tedy i dán důvod jejich osobní údaje v podobě jména a podpisu poskytovat. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný mylí v tom, že podpis a jméno osoby jsou osobními údaji, neboť bez dalšího nevedou k identifikaci jakékoliv osoby.
48. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozklad žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

49. Vzhledem k tomu, že žalobce některé své žalobní námitky formuloval pouze v obecné rovině, soud před tím, než přistoupí k vypořádání jednotlivých námitek, připomíná, že platí, že míra obecnosti žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] určuje míru obecnosti v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, body 31 a 32). Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54), neboť není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).
50. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, pokud žalobci odmítl poskytnout část jím požadovaných informací v podobě jména, příjmení a podpisu osob, které vystavily listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku. Jak vyplývá z obsahu podané žaloby a dalších podání žalobce a žalovaného, tato otázka je jádrem sporu mezi žalobcem žalovaným.
51. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (odst. 1). Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení (odst. 2).
52. Co se týče povahy jednotlivých listin, které žalovaný poskytl žalobci (prohlášení o shodě, osvědčení o notifikaci in vitro diagnostického zdravotnického prostředku a certifikáty systému managementu kvality), žádná z těchto listin nemá povahu veřejné listiny. Prohlášení o shodě, jak vyplývá z čl. 9 odst. 7 směrnice 98/79/ES, je interním dokumentem příslušného výrobce (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 Afs 81/2011 - 158). Oznámený subjekt, jak vyplývá z čl. 15 směrnice 98/79/ES, není orgánem veřejné moci a neřídí a nestanovuje požadavky na výrobky uváděné na trh Evropské unie, ale pouze v případě, že obdrží jednoznačné důkazy bezpečnosti výrobku a jeho shody s požadavky legislativy, osvědčí shodu posuzovaného výrobku s příslušným právním předpisem. Osvědčení o notifikaci vydané oznámeným subjektem tudíž také nemá povahu veřejné listiny. To samé platí pro certifikát systému managementu kvality, neboť z žádného právního předpisu nevyplývá opak, tedy že by jej příslušný certifikační orgán vydával v rámci pravomoci svěřené mu určitým právním předpisem.
53. Jelikož žádná z uvedených listin nemá povahu veřejné listiny, nemůže se logicky jednat ani o listiny vystavené při veřejné nebo úřední činnosti. Pokud tyto listiny obsahují osobní údaje osob, které je vystavily, nejedná se o osobní údaje o veřejně činných osobách, funkcionářích nebo zaměstnancích veřejné správy. Při posuzování otázky, zda lze poskytnout žadateli o poskytnutí informací žádajícího poskytnutí těchto listin také osobní údaje osob, které tyto listiny vystavily, tedy nelze postupovat podle speciálního ustanovení § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, který se vztahuje právě na poskytování osobních údajů o veřejně činných osobách, funkcionářích nebo zaměstnancích veřejné správy, neboť ten se na tuto situaci nedopadá. Otázku poskytnutí osobních údajů je v takovém případě nutno posoudit podle obecného ustanovení § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle tohoto ustanovení smějí být informace týkající se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

osobních údajů povinnými subjekty poskytovány jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tedy zejména s GDPR.

54. Podle čl. 4 GDPR pro účely tohoto nařízení se rozumí:

„osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby (odst. 1);

„zpracováním“ jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení (odst. 2).

55. Podle čl. 6 odst. 1 GDPR zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů; b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů; c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje; d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby; e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce; f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.

První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.

56. Jméno a tedy i příjmení fyzické osoby je osobním údajem, neboť je nepochybně údajem o identifikovatelné osobě dle čl. 4 odst. 1 GDPR vyplývá. Právě jméno a příjmení je totiž jedním z údajů, podle něhož lze člověka zjistit (viz § 3019 ve spojení s § 77 odst. 1 občanského zákoníku). Soud nemá rovněž pochybnosti o tom, že v projednávaném případě i podpis fyzické osoby, jako vlastnoručně vytvořená značka stvrzující autorství určitého dokumentu nebo souhlas s jeho obsahem, je osobním údajem ve smyslu čl. 4 odst. 1 GDPR. Žalobce po žalovaném požadoval poskytnutí jména, příjmení a podpisu osob, které vystavily listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku, přičemž tyto listiny obsahují rovněž údaje o subjektu, který je vystavil. Kombinace údajů o jménu, příjmení a o subjektu, které uvedené listiny vystavil, tedy subjektu, v němž je tato určitá osoba zařazena na pracovní či jiné pozici, je zcela jistě způsobilá určitou fyzickou identifikovat, neboť okruh osob se stejným jménem, příjmením a pracovním či jiným zařazením v určitém subjektu, je bez pochyby značně omezený. Takovou osobu lze proto považovat za identifikovatelnou. V tomto kontextu se tak i v případě podpisu bude jednat o údaj vztahující se k identifikovatelné osobě.

57. Jen pro úplnost soud dodává, že s ohledem na širší definice zpracování osobních údajů uvedené v čl. 4 odst. 2 GDPR, je zřejmé, že pod tuto definici spadá i zpřístupnění osobních údajů fyzických osob žadateli při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
58. Soud proto uzavírá, že žalovaný i ministr zdravotnictví postupovali správně, pokud při posuzování otázky, zda mohou žalobci požadované informace poskytnout včetně údajů o jménu, příjmení a podpisu fyzických osob uvedených na listinách, které hodlali žalobci v reakci na jeho žádost poskytnout, aplikovali GDPR. Žalovaný i ministr vnitra také dospěli ke správnému závěru, že se v případě těchto údajů jedná o osobní údaje dle čl. 4 odst. 1 GDPR.
59. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný i ministr vnitra dospěli při posuzování této otázky k závěru, že jméno, příjmení a podpis osob, které vystavily listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku, nemohou žalobci poskytnout, neboť k poskytnutí těchto osobních údajů neměli k dispozici od těchto osob souhlas s jejich poskytnutím a neshledali naplnění ani žádné jiné podmínky uvedené v čl. 6 odst. 1 GDPR. Tento závěr je však podle zdejšího soud přinejmenším předčasný.
60. Již v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, body 107 až 110 vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu následující závěry:

„Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a § 178 správního řádu) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.

Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož „[s]právní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy“. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotčenou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, č. 143/2002 Sb. ÚS). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu),

neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body [16] – [21]).

Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.)“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

61. Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, kde s odkazem na závěry rozšířeného senátu citované v předchozím bodě tohoto rozsudku v bodech 29 a 30 uvedl: „Argumentace městského soudu, že zájmy dotčených osob při poskytování informací dostatečně chrání povinný subjekt, který není povinen tyto osoby vyrozumívat, je mylná. Částečně lze sice městskému soudu přisvědčit, že povinný subjekt posuzuje autonomně, zda lze požadovanou informaci poskytnout či zda neexistují některé výluky předpokládané zákonem o svobodném přístupu k informacím pro její poskytnutí; ve své úvaze o poskytnutí informace přitom není vázán názorem dotčené osoby. Neznaменá to však, že by povinný subjekt při poskytování informací ochraňoval nejen zájmy veřejné, ale i zájmy dotčených osob. Přestože zákon o svobodném přístupu k informacím v § 20 odst. 4 vylučuje účastenství dotčených osob podle § 27 správního řádu pro řízení o žádosti, nelze při poskytování informací dotčené osoby apriorně vyloučit z širšího chápání pojmu účastenství a upřít jim základní procesní práva v řízení o žádosti (obdobně srov. již výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/99). Neobstojí rovněž úvaha městského soudu, že účastenství dotčených osob v řízení o žádosti by paralyzovalo proces poskytování informací. Jakkoli existuje veřejný zájem na bezodkladném sdělení požadovaných informací žadateli, nelze tento zájem zcela nadřadit nad zájmy dotčených osob v řízení a zbavit je základních procesních práv, která jim v řízení o žádosti přísluší.“
62. Rovněž v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 7 As 49/2015 - 57 Nejvyšší správní soud v souladu s těmito závěry konstatoval: „Správní orgán I. stupně před jeho vydáním s účastníky řízení jako s dotčenou osobou ve smyslu ust. § 4 správního řádu, a ani jako s účastníky řízení podle ust. § 27 správního řádu nejednal. Toto rozhodnutí přitom bylo tím, které vyslovilo závazný právní názor ohledně poskytnutí požadované informace, tj. že má být zčásti poskytnuta a zčásti odmítnuta. Postup stěžovatele tudíž nelze hodnotit jinak, než jako vadu řízení. Při zodpovězení otázky, zda tato vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nelze přiblížit ke skutečnostem, které nastaly až po vydání tohoto rozhodnutí. Pro soudní přezkum

rozhodnutí správního orgánu platí ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází se skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodování správního orgánu. Z tohoto pravidla sice judikatura dovodila výjimky (např. ve vztahu ke správnímu trestání), nicméně v dané věci se o takový výjimečný případ nejedná. Nelze tudíž brát v úvahu, že se účastnice řízení po vydání napadeného rozhodnutí k povaze poskytovaných informací vyjádřila (např. v žalobě), a dovozovat z toho, že zkrácení jejích práv podle ust. § 4 odst. 4 správního řádu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Takový výklad nelze akceptovat, neboť v jeho důsledku by se soudní ochrana v daném případě stala zcela neúčinnou“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

63. Stejný závěr vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 As 227/2018 - 41, bod 23: „Městský soud svůj závěr o tom, že JUDr. K., které se požadované informace týkaly, měla být účastnicí řízení, které vyústilo v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, vyvodil z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS. V něm rozšířený senát za podpůrného použití správního řádu [viz § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím] dovodil, že v řízení, které vyústí v (byť jen částečné) odmítnutí poskytnout informace, nebo v odvolacím řízení jsou účastníky podle § 27 odst. 2 správního řádu též osoby, jež mohou být poskytnutím informace dotčeny (bod 110 rozsudku). Nestanou-li se tyto osoby účastníky řízení, může být zasaženo do jejich práva na informační sebeurčení. Stěžovatelka s dotčenou osobou jako s účastnicí nejednala, čímž zatížila své rozhodnutí vadou. Městský soud tedy posoudil tuto situaci v souladu se stávající judikaturou (kromě rozsudku rozšířeného senátu viz také rozsudek ze dne 17. 12. 2014, čj. 1 As 189/2014-52, č. 3185/2015 Sb. NSS)“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
64. S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ve své dosavadní rozhodovací praxi ztotožňuje (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 9 A 81/2016 - 42 a ze dne 7. 10. 2020, č. j. č. j. 10 A 77/2019 - 124) a neshledal žádný důvod k tomu, aby se od nich odchyloval v právě projednávaném případě.
65. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalovaný před vydáním prvostupňového rozhodnutí kteroukoliv z osob, jejichž osobní údaje odmítl žalobci poskytnout, jednal, natož aby jim přiznal postavení účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Z výše uvedených závěrů vyplývajících z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá jednoznačný závěr, že tímto postupem se žalovaný dopustil procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Protože ministr zdravotnictví tuto vadu v řízení o rozkladu nenapravil a napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil, je stejnou vadou zatíženo také napadené rozhodnutí.
66. Význam této vady je v projednávaném případě zdůrazněn ještě tím, že žalovaný i ministr zdravotnictví svá rozhodnutí o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti poté, co vyloučili naplnění jiných podmínek uvedených v čl. 6 odst. 1 GDPR, založili na aplikaci čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR, tedy právě na nutnosti ochrany osobních údajů fyzických osob, u nichž nedisponovali souhlasem s jejich poskytováním při vyřizování žádosti o svobodném přístupu k informacím. Z logiky věci je to přitom právě osoba, o jejíž osobní údaje se jedná, tím prvním, kdo může poskytnout souhlas a tedy i právní titul pro další nakládání s těmito údaji. Pokud však byla možnost k poskytnutí takové souhlasu při rozhodování o žalobcově žádosti žalovaným i ministrem zdravotnictví těmito osobám odepřena, nahrazovali jejich postoj k nakládání se svými osobními údaji žalovaný i ministr zdravotnictví pouze vlastními domněnkami, které nemají žádnou oporu ve správním

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

spisu. To ovšem také znamená, že jejich závěr, že v rozsahu osobních údajů fyzických osob, které vystavily listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku, je nutno žalobcovu žádost odmítnout, není založen na řádně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 3 správního řádu, podle něhož však byli, a to i v souladu s § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při vyřizování žalobcovy žádosti povinni postupovat.

67. Soud v této souvislosti dodává, že vzhledem k povaze této vady nemohl vydat informační příkaz podle § 16 odst. 5 informačního zákona, jak požadoval žalobce, neboť základním předpokladem pro jeho vydání je to, že napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňové, není zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nelze totiž akceptovat, aby správní soud nařídil povinnost poskytnout požadované informace, aniž by byl řádně zjištěn skutkový stav věci, který garantuje opravdu reálnou možnost splnění této povinnosti ze strany povinného subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019 - 30, bod 41).
68. Žalobce dále namítal, že žalovaný a ministr zdravotnictví při rozhodování o žalobcově žádosti opomněli aplikovat nařízení č. 765/2008.
69. K této žalobcově námitce soud uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného, který uvedl ve vyjádření k žalobě, že nařízení č. 765/2008 nebylo při vyřizování žalobcovy žádosti potřeba aplikovat. Nařízení č. 765/2008 upravuje pravidla pro provádění akreditace subjektů posuzování shody, stanovuje rámec dozoru nad trhem a pojednává o problematice označování výrobků značkou CE. Žádným způsobem se nedotýká ochrany osobních údajů ani poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. K jeho aplikaci tak v projednávaném případě, jehož předmětem bylo právě vyřizování žalobcovy žádosti podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím a posuzování možnosti poskytnutí osobních údajů třetích osob a nikoliv posuzování bezpečnosti a nezávadnosti výrobků, proto neexistoval žádný důvod.
70. Tato žalobní námitka není důvodná.
71. Žalobce dále namítal, že žalovaný ani ministr zdravotnictví neprovedli ve svých rozhodnutích test proporcionality a nezabývali se kolizí čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod.
72. Soud se ani s touto žalobcovou námitkou neztotožňuje. Soud v této souvislosti připomíná, že rozhodnutí správních orgánů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Nadřízený orgán proto může v řízení o odvolání či rozkladu nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškokbrtnutí“, popřípadě doplnit chybějící odůvodnění podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47).
73. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí skutečně nevyplývá, že by se v něm žalovaný zabýval otázkou, zda je namístě upřednostnit žalobcovo právo na informace vyplývající z čl. 17 Listiny základních práv a svobod před právem osob, které vystavily listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku, na ochranu svých osobních údajů vyplývajícím z čl. 10 Listiny základních práv a svobod, byť tak nepochybně učinit měl. Ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR totiž umožňuje upřednostnit práva jiných osoby (tedy i právo na informace) před právem na ochranu osobních údajů, avšak pouze na základě konkrétního poměření těchto v kolizi stojících práv. K závěru, že není naplněna žádná podmínka pro poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

osobních údajů uvedených osob žalobci dle čl. 6 odst. 1 GDPR, tak žalovaný nemohl dospět bez toho, aniž by se kolizí vedle sebe stojících práv dle čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod zabýval.

74. Ministr zdravotnictví však tuto vadu prvostupňového rozhodnutí napravil. Na str. 4 napadeného rozhodnutí ministr zdravotnictví uvedl, že shledal, že v daném případě zájem na ochraně osobních údajů převažuje nad právem na informace a že „*anonymizací osobních údajů bylo dosaženo cíle žadatele, kterému byly poskytnuty požadované certifikáty, a má informaci o tom, která společnost certifikáty vystavila.*“ Z uvedeného je zřejmé, že ministr zdravotnictví se otázkou střetu kolidujících práva osob, které vystavily listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku, na ochranu svých osobních údajů vyplývajících z čl. 10 Listiny základních práv a svobod a žalobcova práva na informace vyplývajících z čl. 17 Listiny základních práv a svobod v napadeném rozhodnutí zabývat neopomněl. Ministr zdravotnictví přitom dospěl k závěru, že v tomto případě žalobcovo právo na informace nepřeváží nad právem jiných osob na ochranu jejich osobních údajů, resp. že v daném případě bylo toto žalobcovo právo odpovídajícím způsobem naplněno již poskytnutím požadovaných informací, u nichž byly osobní údaje anonymizovány.
75. Tato žalobní námitka také není důvodná.
76. Žalobce dále namítal, že žalovaný a ministr zdravotnictví při vyřizování žalobcovy žádosti jednaly v rozporu se závěry vyplývajících z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10.
77. Soud k této žalobcově námitce především uvádí, že žalobce ve své námitce nespecifikoval, jaké konkrétní závěry vyplývající z uvedeného nálezů žalovaný a ministr zdravotnictví nerespektovali. Soud proto může také pouze ve zcela obecné rovině konstatovat, že se ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě, že nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 se žalobcova případu může dotýkat jen zcela okrajově. Tímto nálesem Ústavní soud zrušil část ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím týkající se poskytování informací o rozhodovací činnosti soudů z toho důvodu, že obsahovalo absolutní paušální zákaz poskytovat na základě žádosti podle tohoto zákona nepravomocné rozsudky.
78. Žalobci však nebylo odmítnuto poskytnutí osobních údajů fyzických osob, které požadoval s paušálním odkazem na příslušné ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 8a), které ani takový paušální zákaz nestanovuje. Tyto údaje nebyly žalobci poskytnuty proto, že žalovaný i ministr zdravotnictví dospěli k závěru, že tyto údaje nelze žalobci poskytnout, neboť není splněna žádná z podmínek stanovených v čl. 6 odst. 1 GDPR, kterými se jejich poskytování řídí. Takový postup, jak vyplývá z bodu 58 nálezů, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 Ústavní soud protiústavním neshledal.
79. Tato žalobní námitka rovněž není důvodná.
80. Žalobce dále namítal, že byla porušena jeho práva, včetně práva na spravedlivý proces, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
81. Soud ze žalovaným předloženého správního spisu ověřil, že jediným podkladem pro vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí byly kromě žalobcových podání, s kterými byl nepochybně seznámen, pouze listiny uvedené v bodě 44 tohoto rozsudku (prohlášení o shodě, osvědčení o notifikaci a certifikáty systému managementu kvality).
82. Z takového stavu věcí podle názoru soudu nebylo namístě, aby žalovaný před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobce vyzýval k seznámení se s poklady pro vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. V takovém případě, jak správně uvedl ve svém vyjádření žalovaný, by totiž seznamování účastníků řízení s takovým podkladem pro rozhodnutí zcela popřelo smysl právní úpravy práva na informace, neboť aplikace takového procesního postupu by znamenala, že žalobce by se požadovanými informacemi (osobními údaji třetích osob) mohl seznámit dříve, než by bylo žalovaným rozhodnuto, zda mu takové informace vůbec mohou být poskytnuty (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2014, č. j. 22 A 225/2011 - 50).

83. Soud v této souvislosti pro úplnost podotýká, že souhlasí s žalovaným, že podkladem pro vydání rozhodnutí, k němuž by svědčilo žalobci právo se vyjádřit, skutečně není návrh rozkladové komise, neboť se o návrh, který ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází. To platí i v případě, že se jedná o návrh dle stávající právní úpravy správního řízení, tedy podle § 152 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 - 52, bod 38, Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 Afs 273/2018 - 123, bod 72).
84. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
85. Žalobce dále namítal, že bylo porušeno jeho právo na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
86. Žalobce také tuto žalobní námitku formuloval pouze obecně a soud se k ní tak rovněž může vyjádřit pouze v obecné rovině. Soud především uvádí, že pokud by dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou spočívající v nedostatečném odůvodnění skutečně trpí, byl by povinen jej v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení zrušit z úřední povinnosti, neboť by bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
87. Dle konstantní judikatury je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), či z něho není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45).
88. Žádnou z výše uvedených vad, které by mohly způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud, neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé na základě jakých důvodů ministr zdravotnictví rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé i to, a jakým způsobem se v něm ministr zdravotnictví vypořádal s jednotlivými rozkladovými námitkami žalobce, a že žádnou podstatnou žalobcovu námitku vypořádat neopomněl.
89. Tato žalobní námitka také není důvodná.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

90. Žalobce v podané žalobě především brojil proti závěru správních orgánů, které odmítli žalobci poskytnout část jím požadovaných informací v podobě jména, příjmení a podpisu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

osob, které vystavily listiny (prohlášení o shodě, osvědčení o notifikaci a certifikáty systému managementu kvality), jež byly žalobci poskytnuty na základě jeho žádosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím, s odůvodněním, že se jedná o osobní údaje těchto osob a pro jejich poskytnutí není splněna žádná z podmínek stanovených v čl. 6 odst. 1 GDPR. Soud dospěl k závěru, že se správní orgány při rozhodování o odeprání poskytnutí těchto údajů žalobci dopustily procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, neboť před vydáním rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti vůbec nejednaly s kteroukoliv z osob, jejichž osobní údaje odmítly žalobci poskytnout a nepřiznaly jim postavení účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Soud dále dospěl k závěru, že tím, že správní orgány nezjišťovaly, zda tyto osoby případně s poskytnutím svých osobních údajů žalobci souhlasí, a přesto odmítly žalobci jejich osobní údaje poskytnout, založily svůj závěr o tom, že pro jejich poskytnutí není splněna žádná z podmínek stanovených v čl. 6 odst. 1 GDPR na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Jednou z podmínek vyplývajících z čl. 6 odst. 1 GDPR, z nichž je možno osobní údaje poskytnout, je totiž souhlas dotčené osoby dle čl. 6 odst. 1 písm. a) GRDP. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) a pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

91. Další žalobcem uplatněné námitky týkající se aplikace nařízení č. 765/2008, neprovedení testu proporcionality, kolizí čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod a procesních vad soud důvodnými neshledal.
92. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v pokračujícím řízení právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.
93. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl plně úspěšný žalobce. Jeho náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, neboť v řízení nebyl žalobce zastoupen a soud z obsahu spisu nezjistil, že by žalobci vznikly jiné náklady řízení než uhrazený soudní poplatek. Soud nemohl žalobci jako nezastoupenému účastníkovi přiznat náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, neboť musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení účastník soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. je totiž v řízení podle soudního řádu správního vyloučeno a stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu